

saa stor, at Direktør Smith tænkte, at han kunde lade Halmen fortolde med som Flasker til 1½ Øre pr. Pund, hvilket Manden selvfølgelig ikke vilde have gjort, hvis han var gaaet usikker fra Generaltolddirektøren, og naturligvis endnu mindre, hvis han var gaaet fra ham med den sikre Overbevisning, at Fortoldningen vilde ske efter den højere Position, det vilde jo have været det rene Vanvid. Han betalte altsaa den højere Told. Saa gaar der endnu 2 Uger, og han gaar paa-ny til Generaltolddirektøren og beder om at faa Svar. Der var ikke noget Svar i Øjeblikket, men det kom Dagen efter og var et Afslag. Generaltolddirektøren ansaa sig ikke for berettiget til at fravige de gældende Love og Bestemmelser, om han end erkendte, at Fejlen forelaa, og at der var skellig Grund til, at Manden blev holdt skadesløs. Det laa blot ikke i hans Haand at kunne gøre det.

Da Direktør Smith saa henvendte sig til mig og ganske naturligt baade ønskede Sagen offentliggjort og ogsaa tænkte paa at gøre Spørgsmaalet til Genstand for Sagsanlæg, anbefalede jeg ham at gaa den Vej, jeg fandt den naturligste, nemlig til Rigsdagen, idet jeg ikke nærede nogen som helst Tvivl om, at naar Rigsdagen blev bekendt med de foreliggende Forhold, vilde den — og det ligger jo i Rigsdagens Haand — sige, at i denne Henseende har Manden uden egen Skyld lidt Uret. Naar Sagen saa henvistes til Finansministeren, og denne derefter traf videre fornødne Foranstaltninger, vilde det være muligt for ham at faa sit Tab, der beløber sigt til 1,479 Kr., godtgjort. Min Samtale med Generaltolddirektøren gik ud paa noget lignende. Han erkendte Fejlen, var overmaade ked af den og erkendte ogsaa, at Ret og Billighed talte for, at Manden blev holdt skadesløs, det laa blot ikke i hans Haand. Det var jeg ogsaa paa det rene med. Jeg mente, at denne Sag maatte ende i Rigsdagen. Jeg anbefalede da Manden at indsende et Andragende til Finansministeren for at faa Finansministerens Afslag — jeg var paa det rene med, at det vilde komme. Det kom ogsaa, efter at Andragendet havde ligget i Finansministeriet i en Maaned. Den 31. Januar i Fjor blev Andragendet indsendt til Finansudvalget. Dette behandlede Sagen, men gjorde ingen Indstilling til Tinget, i hvilken Anledning jeg tillod mig at fremsætte Forslag om denne Sags Henvi-
sning til Finansministeren. I Finansudval-

get havde den daværende Finansminister gjort gældende, idet han selvfølgelig ogsaa indrømmede den Fejl, der var gjort, at det var tilbudt den paagældende nu at lave om paa det skete, føre Flaskerne ud i Frihavnen, ændre dem og føre dem hjem igen, hvilket vilde koste 150 Kr., og naar Manden blot vilde betale disse Penge, vilde det være muligt for ham paa den Maade at faa, hvad der maatte siges at være ret og billigt. Det Spørgsmaal, om man skal betale 150 Kr. for at faa, hvad der er ret og billigt, skal jeg ikke berøre, det spiller ingen Rolle i Sagen, saasom Finansministerens Oplysning var fuldstændig forkert. Da Sagen kom til Debat i Tinget, havde jeg her Dokumenter, hvoraf det fremgik, at det ikke, som Finansministeren havde sagt, drejede sig om 150 Kr., men hvis det skulde ske, som Finansministeren havde tænkt sig, og som, ganske vist, pr. Telefon fra Generaltolddirektørens Side var foreslaaet Direktør Schmidt, vilde den samlede Udgift blive 7 Gange saa stor i det mindste, med andre Ord, Manden maatte for at faa sine 1,479 Kr. i det mindste udgive 1,040 Kr. Dette dokumenterede jeg under Forhandlingen i Fjor, og baade den ærede Ordfører og Ministeren bleve ikke saa lidt paavirkede af denne min Argumentation.

Finansministeren udtalte da, at han ikke vilde stille nogen Hindring i Vejen for en Tilbagebetaling, hvis Folketinget kom til den Opfattelse, at der var rimelig Grund til at indrømme en saadan. Han gjorde en hel Del Betragtninger gældende om dette Spørgsmaal i al Almindelighed og nævnte blandt andet, at for Bedømmelsen af, hvorvidt Tilbagebetaling skal kunne ske, er det naturligvis af Betydning, om paagældende selv har begaaet nogen Fejl, i større eller mindre Grad selv er Skyld i, hvad der er overgaaet ham. Ministeren sluttede denne Del af sin Tale med at sige: „Jeg gentager, at hvis Folketinget mener, at der er Anledning til at tilbagebetale disse Penge, skal jeg ikke sætte mig derimod“. Jeg maa maaske indskyde, at ingen har paastaet, at Manden har begaaet nogen som helst Fejl. Man kan ikke sige, at han, der ikke tidligere har indført Flasker, skulde henvende sig til Generaldirektoratet, til Centraladministrationen for at faa Spørgsmaalet afgjort. Thi der henvender man sig kun, naar man er i nogen som helst Tvivl. Og naar Toldkontoret ikke var i nogen som helst Tvivl om Kernen i Sagen, var der ikke nogen som helst Grund for den i Told-